

อิทธิพลของทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อ พฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย

Effect of Attitude towards Life Safety and Security on Gun Ownership in Residence

ศิริพงศ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา
Siripong Palakawong-na-ayudhya

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Department of Sociology and Anthropology, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

ติดต่อผู้เขียน siripong.spa@gmail.com

ส่งบทความ 18 เมษายน 2560 | แก้ไข 8 มิถุนายน 2560 | ตอบรับ 20 มิถุนายน 2560 | เผยแพร่ 24 พฤศจิกายน 2560

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย โดยใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลแบบตัดขวางจากการสำรวจทางสังคมทั่วไปในสหรัฐอเมริกา (General Social Survey, GSS) ในปี ค.ศ. 2014 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นประชากรวัยผู้ใหญ่ จำนวน 3,842 ราย จากการศึกษาวิเคราะห์ด้วยสมการถดถอยแบบพหุ เมื่อควบคุมอิทธิพลจากปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเพื่อการป้องกันตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยทัศนคติดังกล่าวเป็นดัชนีที่ถูกสร้างขึ้นมาจากการวัดใน 3 ประเด็น ได้แก่ ความเชื่อมั่นต่อศาลสูงสุด ความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่น และทัศนคติต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่เป็นฆาตกร นอกจากนี้ได้พบว่า กลุ่มอายุ การนับถือศาสนา ภูมิภาค เขตพื้นที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา ฐานะทางการเงินของครอบครัว สถานภาพสมรส และประเภทที่พักอาศัย มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเช่นกัน

คำสำคัญ: การป้องกันตนเอง, การครอบครองอาวุธปืน, ความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต, วัฒนธรรมปืนทางสังคม

Abstract

The purpose of this research was to investigate the influence of attitude towards life safety and security on gun ownership in residence of the adult population in The United States of America. The cross-sectional study used a secondary data from General Social Survey (GSS) in 2014 with 3,842 samples. The main result from multiple regression analysis is the statistically significant effect of attitude towards life safety and security on gun ownership in residence. The measurement of the attitude, which is formulated as an index, consists of 3 issues, confidence in supreme courts, propriety of treatment of criminals by local courts, and attitude to death penalty for murder. In addition, the research found that age group, religion, region, residential area, education, family's financial status, marital status, and type of accommodation can influence on gun ownership also.

Keywords: self-defense, gun ownership, life safety and security, social gun culture

■ บทนำ

การป้องกันตนเอง (self defense) เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งในการตอบสนองต่อความอยู่รอดปลอดภัยซึ่งมีความต้องการพื้นฐานอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยจุดมุ่งหมายการป้องกันตนเองสามารถขยายขอบเขตไปถึงบุคคลรอบข้างตั้งแต่ระดับครอบครัว กลุ่มเพื่อน และกลุ่มทางสังคมต่างๆ เพื่อให้เกิดความอยู่รอดหรือความปลอดภัยของหมู่คณะ โดยลักษณะของการ

ป้องกันตนเอง คือ การกระทำใดใดหรือมีความพยายามใดใดที่จะไม่ให้เกิดและ/หรือป้องกันปัจจัยคุกคามจากภายนอกมาส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่หรือสวัสดิภาพในชีวิตของตนเอง อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีพฤติกรรมการป้องกันตนเองสามารถได้รับการสวมทับความหมายและคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรมลงไป เช่น ศิลปะป้องกันตัว/การต่อสู้โดยนำหลักความอยู่รอดใน

การป้องกันตนเองมาใช้ในเชิงการแข่งขันเกมกีฬาหรือกิจกรรมนันทนาการ ทั้งนี้การป้องกันตนเองไม่ว่าด้วยเหตุผลด้านความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตหรือเกมกีฬาก็สามารถกระทำได้โดยใช้มือเปล่า/ร่างกาย รวมถึงการใช้เครื่องทุ่นแรงหรือสามารถเรียกได้อีกอย่างว่า “อาวุธ” โดยอาวุธสามารถเป็นสิ่งของหรือวัตถุต่างๆ ที่อยู่รอบตัวมนุษย์ เช่น ก้อนหิน ท่อนไม้ ของใช้ในบ้าน ฯลฯ หรือเป็นสิ่งที่ได้รับการผลิตขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการต่อสู้หรือการป้องกันตนเองโดยตรง เช่น ปืน ดาบ ฯลฯ อย่างไรก็ตามในบางครั้งอาวุธเหล่านี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้เพียงการป้องกันตนเองหรือเกมกีฬา แต่ครอบคลุมถึงการกำจัดการทำลาย หรือมุ่งหวังผลประโยชน์จากผู้อื่นหรือสิ่งมีชีวิตอื่นด้วยเช่นกัน เช่น การนำอาวุธใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประกอบอาชญากรรม

สำหรับ “ปืน” แม้ถูกจัดว่าเป็นอาวุธประเภทหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการป้องกันตนเอง แต่ก็มีความเป็นไปได้ของการนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดความรุนแรงหรืออันตรายแก่ชีวิตผู้อื่น จึงทำให้การมีหรือการใช้อาวุธปืนของบุคคลทั่วไปเป็นสิ่งที่สังคมได้มีการถกเถียงกันถึงขอบเขตความเหมาะสม ทั้งในแง่ศีลธรรมและกฎหมาย เนื่องจากสมาชิกในสังคมต่างได้มีการให้ความหมายและคุณค่าของอาวุธปืนในลักษณะที่ต่างกันไป (Ludwig, 2000)

เมื่อก้าวถึงสังคมหรือประเทศที่มีบรรยากาศว่าด้วยการถกเถียงเกี่ยวกับสิทธิในการครอบครองอาวุธปืน สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศหนึ่งที่ประชาชนต่างก็มีความคิดเห็นในเชิงถกเถียงเกี่ยวกับสิทธิการครอบครองอาวุธไว้กับตัวเช่นกัน (the Right to keep and bear arms) กล่าวคือ สำหรับฝ่ายที่เห็นด้วยได้ให้ข้ออ้างว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลซึ่งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องตามกฎหมายจากรัฐธรรมนูญ (the Second Amendment) ว่าการพกอาวุธปืนมีความจำเป็นต่อการป้องกันตนเองจากภัยอันตราย (self-protection) ในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามได้ให้เหตุผลว่าการครอบครองอาวุธปืนอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการก่ออาชญากรรมหรือการนำอาวุธปืนไปใช้ในทางที่ผิด (the history of the right to bear arms, 2005) อย่างไรก็ตามข้อถกเถียงเกี่ยวกับสิทธิการครอบครองอาวุธปืนในสังคมอเมริกันยังคงปรากฏอยู่ เนื่องจากมีการตีความเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวในทางกฎหมายด้วยมุมมองที่ต่างกันไป กล่าวคือ ได้เกิดกรณีคำตัดสินของศาลสูงสุดในปี 2008 เกี่ยวกับประเด็นสิทธิในการพกพาอาวุธปืน ภายใต้ทวิบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาว่า “กฎหมายที่กำหนดให้การครอบครองอาวุธปืนเป็นสิ่งผิดกฎหมายนั้นเป็นสิ่งที่ลิดรอนสิทธิในการครอบครองอาวุธอันขัดแย้งกับสิทธิพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญ” แต่กระนั้นก็ยังไม่มีกฎหมายใดที่ระบุอย่างตรงไป

ตรงมาว่าอนุญาตให้พลเรือนสามารถครอบครองหรือพกพาอาวุธปืนไว้ได้ตลอดเวลา (ผู้จัดการออนไลน์, 2557)

อย่างไรก็ตามแม้จะมีข้อถกเถียงในเรื่องสิทธิของการครอบครองอาวุธปืน แต่ในปัจจุบันสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีจำนวนผู้ครอบครอง “ปืนพลเรือน” (civilian guns) มากที่สุดในโลก โดยในปี ค.ศ. 2013 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ประมาณการไว้ว่า ประชาชนจำนวน 100 คน จะมีปืนโดยเฉลี่ย 112.6 กระบอก กล่าวอีกนัย คือ ชาวอเมริกัน 1 คน มีแนวโน้มเป็นเจ้าของปืนอย่างน้อยคนละ 1 กระบอก และมีบางส่วนที่จะมีปืนไว้ครอบครองมากกว่า 1 กระบอก (The Globalist, 2015) หรืออาจมีความเป็นไปได้คนบางคนอาจไม่มีอาวุธปืน ในขณะที่บางคนอาจมีอาวุธปืนไว้ครอบครองมากกว่า 1 กระบอกได้เช่นกัน เนื่องจากเมื่อพิจารณาถึงผลการสำรวจต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา (Cook & Ludwig, 1997; Kalesan, Villarreal, Keyes, & Galea, 2016) กลับพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ไม่ได้รายงานคำตอบว่ามีอาวุธปืนครอบครองปืนครบทุกคนแต่ประการใด

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลดังกล่าวควบคู่ไปกับข้อถกเถียงว่าด้วยสิทธิการครอบครองอาวุธปืนบนพื้นฐานของความต้องการความปลอดภัยในชีวิต จึงสะท้อนให้เห็นว่าไม่ใช่สมาชิกทุกคนในสังคมอเมริกันจะเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืน โดยเหตุผลส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะมีบทบัญญัติทางกฎหมายที่กำหนดให้ประชาชนทั่วไปที่ไม่มีอาการผิดปกติทางจิต ไม่มีประวัติอาชญากรรม และมีอายุ 18 ปีขึ้นไป (หรือวัยผู้ใหญ่) สามารถเป็นเจ้าของอาวุธปืนได้หากผ่านการตรวจสอบประวัติและลงทะเบียนให้ถูกต้องทางกฎหมาย (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2560) ในขณะเดียวกันแนวโน้มความคิดเห็นในการสนับสนุนเกี่ยวกับสิทธิการครอบครองอาวุธปืนก็ได้มีลักษณะที่ต่างกันไปในแต่ละคน เพราะฉะนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงได้นำมุมมองด้านหนึ่งจากข้อถกเถียงในข้างต้น คือ สิทธิในการป้องกันตนเองอันสะท้อนถึงความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต มาใช้อธิบายในฐานะสาเหตุหนึ่งของการครอบครองอาวุธปืนร่วมกับการควบคุมอิทธิพลจากปัจจัยอื่นๆ เพื่อศึกษาว่าโดยแท้จริงแล้ว การครอบครองอาวุธปืนเป็นผลสืบเนื่องมาจากความต้องการความปลอดภัยหรือไม่ และ/หรือเกิดจากเหตุปัจจัยอื่นใดที่สามารถนำมาร่วมใช้อธิบายพฤติกรรมดังกล่าวได้นอกเหนือไปจากเหตุผลด้านการป้องกันตนเอง

■ วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยของประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยด้านภูมิหลังทางประชากร

เศรษฐกิจ และสังคมต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา

■ การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้มุมมองด้านการป้องกันตนเอง (selfdefense) เป็นกรอบแนวคิดหลักในการศึกษาอิทธิพลของทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ได้มีข้อค้นพบและงานศึกษาที่ได้อธิบายถึงเหตุผลด้านความปลอดภัยหรือการป้องกันตนเองว่าเป็นสาเหตุหลักของการครอบครองอาวุธปืน (Rasmussen Reports, 2016; Carrol, 2005) กล่าวคือ ความรู้สึกด้านความปลอดภัยเป็นการตอบสนองทางจิตต่อการรับรู้ถึงสถานการณ์/สภาพแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดอันตรายที่คุกคามต่อสวัสดิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต (ร่างกาย) ซึ่งสอดคล้องกับที่ Zedner (1997) ได้กล่าวถึงความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมว่าเป็นสิ่งที่คุกคามต่อความรู้สึกความปลอดภัยในชีวิตมากกว่าความปลอดภัยด้านทรัพย์สินและความปลอดภัยทั่วไป ในขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาถึงทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) พบว่า ความต้องการด้านความมั่นคงและปลอดภัยแม้เป็นความต้องการในลำดับขั้นที่ 2 ซึ่งอยู่ในลำดับขั้นถัดจากความต้องการทางกายภาพ (Maslow, 1943; Maslow, 1970) แต่ความต้องการดังกล่าวสามารถถูกจัดว่าเป็นกลุ่มความต้องการพื้นฐาน (basic needs) อย่างหนึ่งในการมีชีวิตอยู่รอด (McLeod, 2007) ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากทฤษฎีดังกล่าวของ Maslow มนุษย์จึงมีความจำเป็นในการแสวงหาวิธีการต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งในที่นี้คือการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการบรรลุลำดับขั้นความต้องการดังกล่าวไปสู่การแสวงหาการตอบสนองความต้องการในลำดับขั้นที่สูงกว่าขึ้นไป

อย่างไรก็ตาม นอกเหนือไปจากเหตุผลด้านความปลอดภัย ภูมิหลังที่เป็นข้อมูลทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมต่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนเช่นกัน สำหรับภูมิหลังในแง่ลักษณะทางประชากร จากงานศึกษาของ Kalesan et al. (2016) ได้พบว่าชาวอเมริกันที่มีลักษณะเป็นกลุ่มผู้มีผิวขาว มีอายุมากกว่า 55 ปีขึ้นไป มีสถานภาพเป็นผู้สมรส และมีรายได้สูง คือ กลุ่มผู้ที่มีแนวโน้มครอบครองอาวุธปืนไว้ในสัดส่วนที่มากที่สุด นอกจากนี้ในงานศึกษาดังกล่าวยังได้มีการนำตัวแปรเกี่ยวกับสถานะของการถูกจ้างงานหรือการทำงาน และข้อมูลด้านอาชญาวิทยา เช่น การเกิดอาชญากรรมในละแวกบ้าน การยอมรับการใช้ความ

รุนแรง ความเข้มงวดของกฎหมายที่ใช้ควบคุมปืนในแต่ละรัฐ อัตราผู้เสียชีวิตจากอาวุธปืนในแต่ละรัฐ มารวมใช้เป็นส่วนหนึ่งของการอธิบายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืน และได้พบว่าตัวแปรเหล่านี้มีอำนาจในการอธิบายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนเช่นกัน จากข้อค้นพบดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นว่าในการอธิบายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนได้มีการใช้ข้อมูลที่ประกอบไปด้วยภูมิหลังส่วนบุคคล รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมหรือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ปัจเจกบุคคลได้อาศัยอยู่ เพื่อนำมาประกอบการอธิบายการครอบครองอาวุธปืนให้มีความชัดเจนมากขึ้น

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ความต้องการความปลอดภัยไม่ใช่เหตุผลเดียวที่มีไว้สำหรับการครอบครองอาวุธปืน กล่าวคือผู้ครอบครองอาวุธปืนบางส่วนได้ให้เหตุผลการครอบครองอาวุธปืนไว้ว่า มีไว้สำหรับกิจกรรมนันทนาการ เช่น การล่าสัตว์ การสะสมอาวุธ เกมกีฬา ฯลฯ (Cook & Ludwig, 1997) ในขณะเดียวกันความรู้สึกทางจิตสังคมบางประการที่มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการความปลอดภัย เช่น ความรู้สึกกลัว ความหวาดระแวง ความรู้สึกไม่มั่นคงอันเนื่องมาจากความรู้สึกอ่อนด้อยในสถานะทางสังคมบางอย่างเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น ซึ่งเป็นความรู้สึกทางจิตอันเกิดจากการที่ปัจเจกบุคคลได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม โดยความรู้สึกทางจิตในลักษณะดังกล่าวเป็นความรู้สึกทางลบหรือโดยรวมแล้วเรียกว่า ความวิตกกังวลทางสังคม (social anxiety) อันเป็นมูลเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้กลไกการทำงานของจิตใต้สำนึกกระตุ้นให้บุคคลเหล่านั้นต้องแสวงหาอาวุธปืนไว้ในครอบครองเพื่อเสริมสร้างความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในชีวิตมากขึ้น (Dell'Osso, Rucci, Ducci, Ciapparelli, Vivarelli, Carlini, & Cassano, 2003)

จากเหตุผลดังกล่าวเมื่อพิจารณาถึงงานวิจัยอื่นๆ ที่ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืน จึงได้พบว่า ในบางงานศึกษาได้ให้ความสนใจกับมิติทางด้านจิตใจหรือบุคลิกภาพส่วนบุคคลอันเป็นการศึกษาที่ลึกลงไปถึงในระดับพฤติกรรมภายใน (covert behavior) มากขึ้น อันแตกต่างไปจากงานศึกษาก่อนหน้านี้ของ Kalesan et al. (2016) ที่มุ่งเน้นข้อเท็จจริงจากภูมิหลังจากข้อมูลที่สังเกตได้จากพฤติกรรมภายนอกเป็นหลัก (over behavior) สำหรับประเด็นด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพส่วนบุคคลกับการครอบครองอาวุธปืน จากงานศึกษาของ Diener และ Kerber (1979) เมื่อได้มีการควบคุมอิทธิพลจากเพศ และได้มีการเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองพบว่า ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ที่มีความรู้และความสนใจเกี่ยวกับอาวุธปืนมากกว่าผู้ที่ไม่มียาอาวุธปืน นอกจากนี้งานศึกษาดังกล่าว ได้อธิบายเหตุผล

การมีอาวุธปืนไว้ครอบครองว่าส่วนหนึ่งเกิดจากการขัดเกลาทางสังคมในระยะแรกเริ่ม (early socialization) โดยปรากฏให้เห็นชัดเจนในกลุ่มคนผิวขาวที่ได้รับการขัดเกลาว่า การมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองช่วยส่งเสริมความรู้สึกว่ามีอำนาจหรือภาพลักษณ์ทางสังคมให้ดีกว่าผู้ที่ไม่มียืน ซึ่งจากการสำรวจเหตุผลของการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง ได้พบว่า เหตุผลลำดับแรก คือ การมีอาวุธปืนไว้เพื่อกิจกรรมนันทนาการ เช่น การสะสม การล่าสัตว์ ฯลฯ สำหรับเหตุผลรองลงมา คือ การป้องกันภัยให้กับครอบครัวและตนตามลำดับ ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการสำรวจโพลจากศูนย์การวิจัย PEW ในสหรัฐอเมริกาที่ได้นำเสนอผลโพลในเชิงเปรียบเทียบจากที่ได้มีการสำรวจในปี 1999 กับ ปี 2013 โดยพบว่า เหตุผลหลักของการครอบครองอาวุธปืนในช่วงเวลาการสำรวจทั้ง 2 ปีนี้มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เหตุผลหลักการครอบครองอาวุธปืนในปัจจุบัน คือ การเน้นการป้องกันตนเองหรือความปลอดภัย ในขณะที่เหตุผลหลักในอดีต คือ เน้นกิจกรรมนันทนาการ เช่น การล่าสัตว์ (Pew Research Center, 2013) เพราะฉะนั้นบุคลิกภาพอันมีพื้นฐานมาจากภูมิหลังที่แตกต่างกันในแต่ละปัจเจกบุคคลจึงมีส่วนในการอธิบายพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืน ทั้งนี้บุคลิกภาพมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมซึ่งเป็นตัวหล่อหลอมตัวตนและบุคลิกภาพของปัจเจกบุคคล ตลอดจนสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อกาลเวลาผ่านไป

เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับบุคลิกภาพ ปัจจัยกำหนดทางประชากรบางอย่างจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับความแตกต่างในพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืน เนื่องจากวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่สมาชิกในสังคมได้สร้างขึ้นมาได้มีการผูกโยงเข้ากับภูมิหลังทางประชากรบางอย่างจนนำไปสู่กระบวนการขัดเกลาทางสังคมและวัฒนธรรมที่ทำให้ความแตกต่างในลักษณะบางอย่างของมนุษย์ นำไปสู่บุคลิกภาพที่แตกต่างกันและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการครอบครองอาวุธปืนตามมา เช่น กรณีความแตกต่างทางเพศ โดยจากงานศึกษาของ Carlson (2015) ได้อธิบายถึงสาเหตุที่เพศชายมีแนวโน้มที่ต้องพกพาอาวุธปืนไว้กับตัว โดยให้เหตุผลว่า อาวุธปืนเป็นส่วนเติมเต็มความรู้สึกทางจิตใจเกี่ยวกับหน้าที่แห่งความเป็นเพศชาย (masculine duty) ซึ่งหน้าที่ดังกล่าวมีความเชื่อมโยงกับความรู้สึกในเรื่องเกียรติ (dignity) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงความรู้สึกดังกล่าวให้เข้ากับบรรทัดฐานของสังคมที่คาดหวังให้เพศชายมีหน้าที่ปกป้องอันตรายและเสริมสร้างความมั่นคงให้กับสังคม นอกจากนี้ Carlson (2015) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า การออกกฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืนจะเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้เพศชายอยากแสวงหาปืนมาไว้ในครอบครองมากขึ้น เพราะกฎหมายในลักษณะดังกล่าวยิ่งส่งเสริมให้การ

ครอบครองอาวุธปืนมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ที่เหนือกว่าผู้อื่นมากขึ้น เนื่องจากไม่ใช่ทุกคนที่สามารถมีสิทธิครอบครองอาวุธปืนได้

นอกจากมิติทางเพศ จากการทบทวนวรรณกรรมยังได้พบว่า สีผิว รวมถึงมิติอื่นๆ ที่สะท้อนถึงความหลากหลายของมนุษย์ก็มีส่วนกำหนดต่อบุคลิกภาพที่แตกต่างกันและนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืนที่แตกต่างกัน โดย O'Brien, Forrest, Lynott, และ Daly (2013) ได้พบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้มีลักษณะเหยียดสีผิว ผู้ที่มีลักษณะเหยียดสีผิวมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย อีกทั้งเป็นผู้ที่ไม่เห็นชอบกับกฎหมายในลักษณะการจำกัดหรือการห้ามครอบครองอาวุธปืนมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม ข้อค้นพบดังกล่าวยังมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นเชิงจิตวิทยาในด้านความกลัวต่อกลุ่มคนผิวสีที่เชื่อมโยงกับการใช้ความรุนแรงจากงานศึกษาดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า อคติส่วนบุคคล (prejudice) ที่มีต่อคนระหว่างกลุ่มทั้งในแง่สีผิว การเป็นชนกลุ่มน้อย จึงสามารถเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืนด้วยเช่นกัน (Young, 1985) ในขณะเดียวกัน ความเชื่อหรือมุมมองทางศาสนาสามารถมีผลต่อพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืนได้เช่นกัน ดังเช่นกรณีชาวยิว ซึ่งมีแนวโน้มเป็นกลุ่มผู้ที่กลัวอาวุธปืนจึงทำให้ไม่นิยมมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองเนื่องจากขัดแย้งกับคำสอนของศาสนาเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องสังคมอุดมคติ ซึ่งเป็นสังคมแห่งความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม และเป็นสังคมที่ผู้คนไม่ใช้กำลังหรือการทำร้ายต่อกัน (Bendory, 2012) ดังนั้นจากกรณีความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับลักษณะภูมิหลังต่างๆ ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืนในข้างต้น จึงกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมจึงเป็นปัจจัยที่อยู่นอกเหนือไปจากตัวปัจเจกบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพซึ่งส่งผลต่อการครอบครองอาวุธปืน ด้วยเหตุนี้ในงานศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์ดังกล่าวในบางงานศึกษาจึงได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการครอบครองอาวุธปืนว่าเป็นผลลัพธ์มาจากโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่เรียกว่า วัฒนธรรมปืน (gun culture) ดังเช่นกรณีคำตัดสินของศาลสูงสุดสหรัฐในปี 2008 ที่กำหนดให้กฎหมายที่ควบคุมการครอบครองอาวุธปืนมีลักษณะขัดแย้งกับสิทธิในการครอบครองอาวุธในรัฐธรรมนูญ โดยอ้างเหตุผลถึงประวัติศาสตร์หรือบรรพบุรุษของชาวอเมริกันโดยมีมิติทางสังคมและวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง กล่าวคือ การครอบครองอาวุธปืนเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาวอเมริกัน อาทิ การใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับการประกอบอาชีพ การต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย รวมถึงการป้องกันตนเองจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยในยุคสมัยที่ยังไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกและการจัดระเบียบทางสังคมที่เข้มแข็งอย่างแพร่หลาย (Spitzer, 2016; Squires, 2012)

ทั้งนี้จากการค้นคว้างานศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมปืนในสังคมอเมริกันได้พบว่า ในช่วงแรกเริ่มเป็นการศึกษาถึงวัฒนธรรมปืนในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมย่อย (subcultures) อย่างหนึ่งในสังคมอเมริกัน จากงานศึกษาของ Newton และ Zimring (1969) รวมถึง Wright และ Marston (1975) ได้มีการศึกษาและจำแนกแบบแผนทางวัฒนธรรมของกลุ่มคนที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองได้ 3 ลักษณะใหญ่ คือ 1) เพื่อการกีฬา (sporting) 2) เพื่อการป้องกันตัว (defensive) และ 3) เพื่อก่ออาชญากรรม (criminal) โดยนำทฤษฎีวัฒนธรรมย่อยจาก Talcott Parsons (1954) มาใช้ในการอธิบายถึงพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมที่มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มย่อยของสังคม โดยกล่าวว่าพฤติกรรมของคนมาจากการทำงานประสานกันระหว่างองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ ชีววิทยา วัฒนธรรม และสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่เป็นเหมือนบริบทที่ปัจเจกบุคคลได้เผชิญ จากองค์ประกอบดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ในแต่ละสังคมมีวัฒนธรรมย่อยที่หลากหลาย เพราะในแต่ละวัฒนธรรมย่อยที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละกลุ่มคน ซึ่งเป็นได้ทั้งกลุ่มคนที่มีลักษณะทางกายภาพชีวภาพหรือมีอุดมการณ์ ความคิด และความต้องการคล้ายคลึงกันได้มาปฏิสัมพันธ์กัน คำอธิบายดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลที่ใช้สนับสนุนข้อค้นพบต่างๆ ในข้างต้นที่ว่ากลุ่มคนที่มีลักษณะแตกต่างกันทั้งในทางปัจจัยทางชีววิทยา เช่น เพศ สีผิว หรือภูมิหลังในเชิงประชากร เศรษฐกิจ และสังคม อาทิ ฐานะรายได้ การสมรส ประสบการณ์ชีวิตด้านอาชญากรรม ฯลฯ จึงมีความแตกต่างในการครอบครองอาวุธปืนเพราะปัจจัยด้านภูมิหลังมีมิติทางวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องหรือขัดเกลาให้คนแต่ละกลุ่มมีความเชื่อและมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน

เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาถึงการครอบครองอาวุธปืนในมิติทางวัฒนธรรมผ่านมุมมองวัฒนธรรมย่อยในข้างต้น แนวคิดพื้นฐานทางสังคมวิทยาที่นำมาใช้สนับสนุนการเกิดพฤติกรรมดังกล่าว คือ กระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ดังนั้นการแบ่งประเภทวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มผู้ครอบครองอาวุธปืน 3 กลุ่มในข้างต้น จึงเป็นการแบ่งโดยยึดตามเป้าหมายการใช้อาวุธปืน ซึ่งเป้าหมายดังกล่าวแม้มีแบบแผนหรือวิธีการที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่แต่ละกลุ่มวัฒนธรรมย่อยมีเหมือนกัน คือ กระบวนการถ่ายทอดแบบแผนการใช้อาวุธปืนให้สมาชิกในกลุ่มได้ทราบถึงคุณค่าความสำคัญของการครอบครองอาวุธปืน ดังเช่นงานศึกษาของ Bordua และ Lizotte (1979) ซึ่งได้นำข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในฐานะตัวบ่งชี้ถึงการคุกคามต่อความรู้สึกไม่มั่นคง (insecurity) มาใช้อธิบายการครอบครองอาวุธปืนโดยวัดจากจำนวนบัตรประจำตัว

ผู้ถืออาวุธปืนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย (Firearms Owners Identification Cards; FOIC) งานศึกษาดังกล่าวได้เปรียบเทียบกับกลุ่มวัฒนธรรมย่อยของคน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้มีปืนไว้ในครอบครองเพื่อป้องกันตนเอง (defensive) และกลุ่มมีอาวุธปืนไว้เพื่อเกมกีฬา (sporting) โดยผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่บ่งชี้ถึงความต้องการด้านเกมกีฬา เช่น การล่าสัตว์ มีอิทธิพลอย่างสูงในการทำนายการครอบครองอาวุธปืนในเพศชาย สำหรับในกลุ่มตัวอย่างเพศชายได้พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับสัดส่วนคนรุ่นผ่านศึก (veterans) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับกิจกรรมการล่าสัตว์ จึงสะท้อนเห็นว่า การถ่ายทอดวัฒนธรรมการใช้ปืนเพื่อเกมกีฬามีความเด่นชัดมากในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและ/หรือครอบครัวยุคถึงการเป็นกลุ่มย่อยของผู้ที่เป็นทหาร สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผลการศึกษากลับไม่สามารถสรุปได้อย่างแน่ชัดว่าสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีอิทธิพลต่อการทำนายการครอบครองอาวุธปืน เนื่องจากในกลุ่มเพศหญิงยังสามารถแบ่งวัฒนธรรมย่อยได้อีก กล่าวคือ ในช่วงชีวิตของผู้หญิง สถานการณ์บางอย่างอาจทำให้การตัดสินใจเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองมีการเปลี่ยนแปลง เช่น ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วไม่จำเป็นต้องมีปืนเป็นของตนเองเพราะมีปืนของสามีคอยคุ้มครอง

นอกจากนี้ในงานศึกษาของ Kalesan et al. (2016) ก็ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมของการครอบครองอาวุธปืนไว้เช่นกัน โดยใช้คำว่า “วัฒนธรรมปืนทางสังคม” (social gun culture) ซึ่งวัดจากการประเมินความรู้สึกเกี่ยวกับการมี/ไม่มีปืนไว้ในครอบครองผ่านค่านิยมส่วนบุคคลและการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง อาทิ ครอบครัว เพื่อน โดยผลการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมปืนทางสังคมมีอิทธิพลต่อการครอบครองอาวุธปืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะฉะนั้นจากข้อค้นพบทั้ง 2 งานศึกษาข้างต้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมกับการครอบครองอาวุธปืนจึงสรุปได้ว่า เมื่ออาวุธปืนเป็นวัตถุหรือสิ่งของอย่างหนึ่ง แต่วัตถุดังกล่าวได้รับการใส่ความหมายเชิงสัญลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมลงไปว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า เช่น การช่วยป้องกันอันตรายหรือรักษาความปลอดภัยในชีวิต การบ่งชี้ถึงสถานะทางเศรษฐกิจในระดับสูง การเป็นผู้มีอำนาจหรือมีตำแหน่งทางสังคมที่สูงกว่าผู้อื่น ฯลฯ ซึ่งการใส่ความหมายและคุณค่าดังกล่าว รวมถึงการถอดความหมายและการให้คุณค่ากับอาวุธปืนเพื่อนำมาซึ่งการมีหรือไม่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงหรือทางอ้อม อันเกิดจากการเรียนรู้ถึงความหมายและคุณค่าดังกล่าวจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง เช่น ครอบครัว กลุ่มเพื่อน สถานศึกษา ฯลฯ และกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น ปัญหาสังคม/อาชญากรรมที่เกิดขึ้น ดังนั้นการศึกษาพฤติกรรมครอบครองอาวุธปืนในครั้งนี้ จึงได้นำทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์

(symbolic interaction theory) ของ Herbert Blumer (1969) ซึ่งเป็นทฤษฎีแม่บททฤษฎีหนึ่งในทางสังคมวิทยาประกอบใช้ในการอธิบายผลการศึกษาศึกษาเพื่อให้เห็นภาพอย่างชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ที่ใช้สำหรับการทำนายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนในลำดับถัดไป

■ วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แหล่งข้อมูลแบบทุติยภูมิ ซึ่งเป็นข้อมูลจากการสำรวจทางสังคมทั่วไปในสหรัฐอเมริกา (General Social Survey, GSS)⁽¹⁾ ซึ่งได้รับการจัดทำขึ้นโดยศูนย์วิจัยความคิดเห็นแห่งชาติ (National Opinion Research Center; NORC) มหาวิทยาลัยชิคาโก สำหรับกลุ่มเป้าหมายของการสำรวจดังกล่าว คือ ประชากรวัยผู้ใหญ่หรือผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา โดยการสำรวจดังกล่าวได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) (National Opinion Research Center, 2015) ซึ่งจากฐานข้อมูลการสำรวจครั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2014 มีตัวอย่างที่ได้รับการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 3,842 คน

ทั้งนี้การสำรวจดังกล่าวได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานทางประชากร ทัศนคติและพฤติกรรม โดยแบ่งหมวดหมู่คำถามตามประเด็นทางสังคมอย่างหลากหลาย⁽²⁾ อาทิ ศาสนา การเมือง กฎหมาย ครอบครัว ความเท่าเทียมและความเหลื่อมล้ำทางสังคม ฯลฯ สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตกับการครอบครองอาวุธปืนเป็นคำถามที่อยู่ในหมวดอาชญากรรมและความปลอดภัยในสังคม เพราะฉะนั้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลัง และประเด็นทางสังคมที่หลากหลาย เมื่อนำมาพิจารณาร่วมกับความเป็นมาและความสำคัญ/วัตถุประสงค์การวิจัย รวมถึงการทบทวนวรรณกรรมในข้างต้น ข้อมูลจากการสำรวจดังกล่าวจึงมีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

■ ตัวแปรและการวัด

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดตัวแปรที่ใช้สำหรับการศึกษาวិเคราะห์ได้ดังนี้

1) ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้

(1) แหล่งข้อมูลดังกล่าวได้รับการเผยแพร่แบบสาธารณะ จัดทำโดย Smith, Marsden, Hout, และ Kim (2014) โดยสามารถเข้าถึงข้อมูลดิบได้จากเว็บไซต์ [gss.norc.org/Get-The-Data](http://gss.norc.umd.edu/get-the-data) ทั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ลงมือคัดลอกข้อมูลและจัดการตัวแปรให้อยู่ในรูปแบบที่เหมาะสมก่อนนำมาวิเคราะห์ด้วยตนเอง

(2) การสำรวจดังกล่าวได้ใช้วิธีการสร้างแบบสอบถามที่มีโครงสร้างแบบแยกส่วน (split-ballot structure) ส่งผลให้สัดส่วนตัวอย่างประมาณ 2 ใน 3 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ถูกสุ่มให้ตอบคำถามในบางหมวดหมู่ในลักษณะที่คละกันไป

ในที่พักอาศัย โดยวัดจากการรายงานคำตอบว่ามีหรือไม่มีอาวุธปืนไว้ครอบครองภายในที่พักอาศัย

2) ตัวแปรอิสระ คือ ทัศนคติต่อประเด็นด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต สำหรับตัวแปรดังกล่าว เนื่องจากในฐานข้อมูลการสำรวจทางสังคมทั่วไปไม่ได้มีข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือการประเมินความรู้สึกด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตโดยตรง แต่จากการพิจารณาข้อคำถามในหมวดข้อมูลทัศนคติและพฤติกรรมทางสังคมและการเมือง ผู้วิจัยพบว่า มีข้อคำถามที่สามารถนำมาใช้วัดทัศนคติต่อประเด็นด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต โดยมีข้อคำถามที่เข้าข่ายจำนวน 5 ข้อคำถาม ได้แก่ 1) ระดับความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาล (สูง/ปานกลาง/ต่ำ) 2) ความรู้สึกหวาดกลัวในระหว่างการเดินเพียงลำพังในละแวกใกล้บ้านในเวลากลางคืน (กลัว/ไม่กลัว) 3) ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากรรมโดยศาลท้องถิ่น (สมเหตุสมผล/เข้มงวดมากเกินไป/เข้มงวดน้อยเกินไป) 4) ทัศนคติต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่เป็นฆาตกร (เห็นชอบ/ไม่เห็นชอบ) และ 5) มุมมองต่อกฎหมายควบคุมอาวุธปืนหรือที่กำหนดให้พลเรือนสามารถซื้ออาวุธปืนได้ภายใต้การอนุญาตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (เห็นชอบ/ไม่เห็นชอบ) โดยผู้วิจัยจะนำตัวแปรเหล่านี้มาสร้างตัวแปรใหม่เพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อไป

3) ตัวแปรควบคุม คือ ปัจจัยภูมิหลังทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม สำหรับตัวแปรที่ได้รับการนำมาร่วมใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ เพศ อายุ สติปัญญา ศาสนา ภูมิภาค เขตพื้นที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษาสูงสุด สถานะของการทำงาน ประวัติการประกอบอาชีพเป็นเจ้าของบ้านที่รัฐ ระดับรายได้ครอบครัว สถานภาพสมรส ประวัติการมีบุตร ประเภทครัวเรือน ประเภทที่พักอาศัย

การจัดการกับตัวแปรอิสระ

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรอิสระซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรย่อยอันเนื่องมาจากข้อคำถามเกี่ยวกับประเด็นด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีมากกว่า 1 ข้อคำถาม เพราะฉะนั้นเพื่อให้การอธิบายผลเกิดความกระชับและมีความสอดคล้องไปกับวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้วิจัยจึงได้สร้างตัวแปรใหม่ขึ้นมาในรูปแบบดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีลักษณะเข้าข่ายการวิเคราะห์แบบตัวแปรแบบพหุ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยในการศึกษา ดังนั้นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ ปัญหาความไม่เป็นอิสระอย่างแท้จริงของ

ตัวแปรอิสระ (endogeneity)⁽³⁾ เนื่องจากในบางข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าเป็นตัวแปรอิสระอย่างแท้จริงเนื่องจากการสำรวจดังกล่าวเป็นการสำรวจแบบตัดขวาง (cross-sectional) ทำให้ไม่สามารถทราบได้ว่า ข้อมูลหรือเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก่อนหรือหลัง ดังนั้นบางตัวแปรที่ถูกกำหนดให้เป็นตัวแปรอิสระในที่นี้จึงสามารถได้รับการอธิบายในฐานะที่เป็นผลลัพธ์จากตัวแปรตามที่ได้กำหนดไว้แต่แรกเช่นกัน กล่าวคือ ในกรณีการวัดความรู้สึกหวาดกลัวในระหว่างการเดินเพียงลำพังในละแวกใกล้บ้านในเวลากลางคืน ตัวอย่างบางรายอาจรู้สึกหวาดกลัว/ไม่ปลอดภัยจึงต้องมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง แต่บางรายซึ่งมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองอยู่แล้วจึงอาจทำให้รู้สึกไม่หวาดกลัวหรือรู้สึกปลอดภัยก็เป็นได้ ซึ่งในกรณีประการหลัง ในการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าโดยแท้จริงแล้วผู้ตอบรู้สึกปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยในสถานการณ์ดังกล่าว เนื่องจาก ณ เวลาที่กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสำรวจได้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองอยู่แล้ว

สำหรับอีกประเด็น คือ มุมมองต่อกฎหมายควบคุมอาวุธปืน กล่าวคือ การเห็นชอบ/ไม่เห็นชอบกับกฎหมายที่กำหนดให้พลเรือนสามารถซื้ออาวุธปืนได้ภายใต้การอนุญาตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่สามารถตีความได้ว่าเป็นผู้ที่รู้สึกปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยได้เสมอไป กล่าวคือ ผู้ที่ไม่เห็นชอบกฎหมายดังกล่าวอาจเป็นเพราะกฎหมายดังกล่าวขัดแย้งกับการที่ตนเองได้ครอบครองอาวุธปืนไว้เรียบร้อยแล้ว หรือมองว่าสิทธิพื้นฐานในการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง การไม่เห็นชอบในที่นี้จึงสะท้อนถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิต ในขณะที่เดียวกันบางคนอาจเห็นชอบกับกฎหมายดังกล่าวเพราะกลัวว่าการมีอาวุธปืนอาจก่อให้เกิดอาชญากรรมได้ง่ายขึ้นเนื่องจากแต่ละคนต่างสามารถครอบครองอาวุธปืนได้ ดังนั้นการเห็นชอบในที่นี้จึงสามารถสะท้อนถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยเช่นกัน กล่าวอีกนัยคือได้สังเกตเห็นว่าการมีกฎหมายดังกล่าวน่าจะทำให้คนรู้สึกปลอดภัยด้วยเหตุนี้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกหวาดกลัวในระหว่างการเดินเพียงลำพังในละแวกใกล้บ้านในเวลากลางคืนและมุมมองต่อกฎหมายการควบคุมอาวุธปืนจึงมีลักษณะเข้าข่ายว่าเป็นตัวแปรอิสระที่ไม่แท้จริง

จากปัญหาความไม่เป็นอิสระอย่างแท้จริงของตัวแปรอิสระ (endogeneity) ที่มาจากข้อความดังกล่าวทั้ง 2 ประการ จึงทำให้ไม่สามารถตีความความหมายของคำตอบได้ว่าคำตอบใดสะท้อนถึงความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตได้อย่างแท้จริงหรือไม่ ดังนั้นการสร้างตัวแปรอิสระขึ้นมาใหม่ในรูปแบบดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ในการศึกษาครั้งนี้

(3) ปัญหาดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความเที่ยงตรงของผลการวิเคราะห์ เนื่องจากตัวแปรอิสระที่มีปัญหาดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับค่าความคลาดเคลื่อน (error) ในสมการถดถอย

ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ข้อมูลจากการวัดทัศนคติจำนวน 3 ข้อคำถามในการสร้างดัชนี⁽⁴⁾ (รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 1) โดยมีข้อสมมติให้ตัวแปรหรือข้อคำถามการวัดทัศนคติดังกล่าวทั้ง 3 ข้อ มีน้ำหนักคะแนนเท่ากันโดยคิดเป็นคะแนนเต็ม 1 คะแนน ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากลักษณะคำตอบในแต่ละข้อคำถามในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดให้คำตอบที่มีแนวโน้มสะท้อนถึงความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับสูง (หรือรู้สึกปลอดภัย) มีระดับคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน ในขณะที่คำตอบที่มีแนวโน้มสะท้อนถึงความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับต่ำ (หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย) มีระดับคะแนนเท่ากับ 0 คะแนน

สำหรับคำตอบที่มีแนวโน้มสะท้อนถึงความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับปานกลางหรือไม่สามารถชี้ชัดได้ว่ามีความรู้สึกดังกล่าวในทิศทางใดทิศทางหนึ่งอย่างชัดเจน ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 0.5 คะแนน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีตัวแปรความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่น ซึ่งเป็นข้อคำถามที่มีการวัดผ่านรายการคำตอบ 3 ตัวเลือก ได้แก่ สมเหตุสมผล เข้มงวดมากเกินไป และเข้มงวดน้อยเกินไป จากสาเหตุที่ผู้วิจัยกำหนดระดับคะแนนของรายการคำตอบทั้ง 3 ของตัวแปร/ข้อคำถามดังกล่าวดังปรากฏในตารางที่ 1 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดการป้องกันตนเองและความต้องการความปลอดภัยในฐานะความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการประเมินว่าการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่นมีความเข้มงวดน้อยเกินไปจึงมีแนวโน้มสะท้อนถึงความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในระดับต่ำ ในขณะที่เดียวกันถ้ามีความเข้มงวดมากเกินไปก็อาจสะท้อนถึงความไม่สมเหตุสมผลหรือการกระทำเกินกว่าเหตุในการจัดการกับอาชญากร ซึ่งกรณีดังกล่าวอาจได้รับการตีความได้ใน 2 ลักษณะ คือ การสะท้อนถึงความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในระดับสูงเพราะสมาชิกในสังคมอาจไม่กล้าเป็นอาชญากรหรือลงมือกระทำผิดเพราะกลัวโดนลงโทษอย่างเกินกว่าเหตุ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีความเข้มงวดมากเกินไปก็สมารถได้รับการพิจารณาได้ว่ามีแนวโน้มสะท้อนถึงความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในระดับต่ำได้เช่นกัน เพราะอาชญากรหรือผู้กระทำผิดอาจลงมือกระทำผิดอย่างเด็ดขาดหรือรุนแรงกว่าที่ควรจะเป็นเพื่อทำลายหลักฐานความผิด อาทิ การฆ่าผู้พิทักษ์เป็นเหยื่อทั้งที่มุ่งหวังเพียง

(4) เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการใช้ข้อมูลitudinal จึงทำให้มีข้อจำกัดในการค้นพบตัวแปรเครื่องมือ (instrumental variable) สำหรับนำมาใช้แก้ไขปัญหาความไม่เป็นอิสระอย่างแท้จริงในการวิเคราะห์การถดถอย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากการทบทวนวรรณกรรมและความสมเหตุสมผลพบว่าข้อคำถามทั้ง 3 ที่เหลือซึ่งถูกนำมาใช้ในการสร้างดัชนี ต่างเข้าข่ายเป็นตัวแปรอิสระที่แท้จริงและมีคุณสมบัติในการบ่งชี้ถึงทัศนคติด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต อันสะท้อนถึงการประเมินความรู้สึกของปัจเจกบุคคลต่อสภาพแวดล้อมเชิงโครงสร้างหรือระบบที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสวัสดิภาพของสมาชิกในสังคม

ชิงทรัพย์ การสังหารผู้อื่นที่อยู่ใกล้ตัวเหยื่อหรือรับรู้เหตุการณ์ การทำผิด ฯลฯ หรือในบางกรณีผู้กระทำความผิดบางรายอาจไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดอย่างแท้จริงเมื่อมีหลักฐานมาพิสูจน์ในภายหลัง (หรือคนบริสุทธิ์ที่ตกเป็นผู้ต้องหา) แต่อาจได้รับการลงโทษอย่างเกินกว่าเหตุไปแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดให้ความคิดเห็น

ที่ว่ามีความเข้มงวดเกินไปต่อการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่นเป็นคำตอบที่สะท้อนถึงความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในระดับปานกลาง และกำหนดให้คำตอบที่ว่า “สมเหตุสมผล” ต่อประเด็นดังกล่าวเป็นคำตอบที่สะท้อนถึงความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในระดับสูง

ตารางที่ 1 การกำหนดระดับน้ำหนักคะแนนในแต่ละตัวแปรเกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต เพื่อการสร้างดัชนี

ชุดตัวแปรเกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต	ระดับน้ำหนักคะแนน
1. ระดับความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาล (ศาลสูงสุดในสหรัฐ ฯ)	
สูง	1
ปานกลาง	0.5
ต่ำ	0
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่น	
สมเหตุสมผล (เป็นธรรม)	1
ไม่สมเหตุสมผล (เข้มงวดมากเกินไป)	0.5
ไม่สมเหตุสมผล (เข้มงวดน้อยเกินไป)	0
3. ทัศนคติต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่เป็นฆาตกร	
เห็นชอบ	0
ไม่เห็นชอบ	1

เมื่อมีการกำหนดระดับน้ำหนักคะแนนดังปรากฏในตารางที่ 1 แล้วเสร็จ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลหรือคำตอบที่ได้จากข้อคำถามหรือตัวแปรดังกล่าวทั้ง 3 รายการมารวมคะแนน จึงทำให้ได้ตัวแปรใหม่ที่เป็นดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต จึงส่งผลให้ช่วงคะแนนที่เป็นไปได้ของดัชนีดังกล่าวอยู่ที่ 0-3 คะแนน

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคะแนนที่ปรากฏในตัวแปรดัชนีดังกล่าวมาจากการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนแบบสมมติ จึงไม่เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการวิเคราะห์ผลการศึกษได้โดยตรง เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของแต่ละช่วงคะแนนขึ้นมา โดยการจัดกลุ่มระดับคะแนนของค่าดัชนีที่คำนวณได้ในขั้นตอนก่อนหน้า ดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เกณฑ์การแบ่งกลุ่มระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต

ช่วงระดับน้ำหนักคะแนน	ระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต
0.00 – 1.00	ต่ำ
1.01 – 2.00	ปานกลาง
2.01 – 3.00	สูง

จากตารางที่ 2 ตัวแปรดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตจึงปรากฏอยู่ในรูปแบบตัวแปรแบบกลุ่มในลักษณะลำดับมาตราซึ่งทำให้การตีความระดับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีแนวโน้มใกล้เคียงกับชีวิตจริงของมนุษย์มากขึ้นเพราะการประเมินความรู้สึกนั้นสามารถจัดลำดับได้แต่ในบางครั้งไม่สามารถตัดสินได้ว่ารู้สึกอย่างไรมากกว่าหรือน้อยกว่าเท่าใดในแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ผลการคำนวณคะแนนดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต จึงสามารถนำมาจัดให้อยู่ในช่วงคะแนนต่างๆ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ต่ำ ปานกลาง และสูง โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

- 1) ผู้ที่มีคะแนนในช่วง 0.00-1.00 หมายถึง มีดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับต่ำ
- 2) ผู้ที่มีคะแนนในช่วง 1.01-2.00 หมายถึง มีดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับปานกลาง
- 3) ผู้ที่มีคะแนนในช่วง 2.01-3.00 หมายถึง มีดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับสูง

เมื่อมีการจัดกลุ่มให้กับตัวแปรดัชนีดังกล่าวขึ้นมาใหม่ ตัวแปรดังกล่าวจึงสามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ตัวแปรดังกล่าวในฐานะตัวแปรอิสระเพื่อการวิเคราะห์ด้วยเทคนิคสมการถดถอยต่อไป

■ การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบทวินามโลจิสติก (binary logistic regression) ผ่านโปรแกรมประมวลผลสถิติ STATA เพื่ออธิบายถึงอิทธิพลของทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่อโอกาสการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย ทั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้ที่ไม่มีการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเป็นกลุ่มอ้างอิงสำหรับการอ่านค่าหรือผลการวิเคราะห์ปรากฏอยู่ในรูปแบบ “ค่าผลกระทบส่วนเพิ่ม” (marginal effect) ซึ่งเป็นการอ่านผลในรูปแบบโอกาสหรือความน่าจะเป็นที่จะเกิดตัวแปรตามซึ่งในที่นี้คือ โอกาสการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองในที่พักอาศัย

■ ข้อค้นพบ

สถิติเชิงพรรณนา

จากการประมวลผลข้อมูล กลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนของเพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย โดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง หรือผู้ที่มาอายุในช่วง 40-64 ปี⁽⁵⁾ เป็นกลุ่มคนผิวขาว

(5) จากการค้นคว้า พบว่า มีการแบ่งช่วงอายุในวัยผู้ใหญ่ไว้ค่อนข้างหลากหลาย สำหรับในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงอายุเป็น 3 กลุ่ม คือ วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (อายุ 18-39 ปี) วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง (อายุ 40-64 ปี) และวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย (อายุ 65 ปี ขึ้นไป) ซึ่งเป็นการแบ่งตามเกณฑ์พัฒนาการในแต่ละช่วงอายุโดยคำนึงถึงมิติด้านกาย จิต และสังคมร่วมกัน (Goodacre, Collins, & Slattery, 2012)

และนับถือศาสนาคริสต์ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเชิงพื้นที่ ได้พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนของประชากรที่แตกต่างไปตามจำนวนความหนาแน่นของประชากรในแต่ละพื้นที่ภูมิภาคทั้ง 9 แห่ง โดยพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในภูมิภาค South Central หรือภาคกลางตอนใต้ของประเทศ และเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองและชานเมืองมากกว่าชนบท

เมื่อพิจารณาถึงภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย พบว่า ด้านการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ในขณะที่ด้านการทำงาน พบว่า ผู้ที่ไม่ได้ทำงานเต็มเวลามีสัดส่วนที่มากกว่าผู้ที่ทำงานเต็มเวลาเพียงเล็กน้อย และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานหรือเคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ของภาครัฐ และด้านเศรษฐกิจสถานะ พบว่า โดยส่วนใหญ่ได้อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระดับสูง หรือ ตั้งแต่ 25,000 \$ (หรือประมาณ 900,000 บาท) ขึ้นไปต่อปี

สำหรับข้อมูลในด้านชีวิตครอบครัวและลักษณะที่พักอาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้มีสถานภาพในระหว่างการสมรส (โสด หม้าย หย่า แยก) แต่กระนั้นก็มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับผู้ที่อยู่ในระหว่างการสมรส อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงสถานะของการมีบุตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุตรคิดเป็นสัดส่วนประมาณ 3 ใน 4 ของตัวอย่างทั้งหมด สำหรับข้อมูลด้านที่พักอาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะการอยู่อาศัยแบบมากกว่า 1 คน แต่ไม่มีเด็ก (อายุต่ำกว่า 7 ปี) แต่การอยู่เพียงลำพัง และการอาศัยอยู่กับผู้อื่นและมีเด็กด้วยมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน อนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงประเภทที่พักอาศัย พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในที่พักอาศัยแบบบ้านเดี่ยว รองลงมาคือ บ้าน/ที่พักอาศัยที่อยู่ติดกัน และบ้านแบบเคลื่อนที่ ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรอิสระ จากการสร้างตัวแปรใหม่เป็นระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งมีพื้นฐานมาจากข้อมูลการวัดทัศนคติต่อความมั่นคงด้านความปลอดภัยในชีวิตในประเด็นด้านต่างๆ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือมากกว่าครึ่งเป็นผู้ที่มีคะแนนดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับต่ำ โดยคิดเป็นร้อยละ 57.14 และเป็นผู้ที่มีคะแนนดังกล่าวในระดับปานกลางและสูงในลักษณะที่ลดหลั่นลงมา โดยคิดเป็นร้อยละ 33.73 และ 9.14 ตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่า พลเมืองวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเกิดความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยในชีวิต

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรตามหรือการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย จากการประมวลผล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รายงานว่ามีอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย โดยคิดเป็น

ร้อยละ 66.99 และมีผู้ครอบครองอาวุธปืนคิดเป็นร้อยละ 33.01⁽⁶⁾ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงข้อค้นพบจากการสำรวจดังกล่าวโดยเปรียบเทียบกับข้อค้นพบก่อนหน้านี้ว่า ประชาชนชาวอเมริกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยเฉลี่ยอย่างน้อยคนละ 1 กระบอก จึงสามารถอนุมานได้ว่า ประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาบางส่วนอาจไม่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง แต่ในขณะเดียวกัน

ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองบางรายอาจครอบครองอาวุธปืนจำนวนมากกว่า 1 กระบอก ซึ่งจากการสำรวจดังกล่าวไม่ได้มีคำถามเจาะลึกเกี่ยวกับจำนวนอาวุธปืนที่มีไว้ในครอบครองแต่ประการใด แม้ว่ามีข้อคำถามเกี่ยวกับการมี/ไม่มีอาวุธปืนประเภทต่างๆ แต่ก็ไม่สามารถทราบจำนวนปืนที่แน่ชัด

ตารางที่ 3 ร้อยละการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยของประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาจำแนกตามระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต

ระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต	การครอบครองอาวุธปืนในที่พักอาศัย		รวม
	มี	ไม่มี	
สูง	23.86	76.14	100.00 (88)
ปานกลาง	24.00	76.00	100.00 (300)
ต่ำ	42.42	57.58	100.00 (462)
รวม	34.00	66.00	100.00 (850)

$X^2=32.0093$ P-value<0.01

หมายเหตุ จำนวนตัวอย่างที่ได้รับการวิเคราะห์มีจำนวนลดลงจากที่ได้รับไว้ก่อนหน้านี้ เนื่องจากเหตุผลด้านการออกแบบโครงสร้างแบบสอบถามที่ได้กล่าวไว้ในเชิงอรรถที่ 2 และค่า missing ที่เกิดขึ้นในตัวแปรต่างๆ

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาข้อมูลระหว่างระดับคะแนนดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตพร้อมกับการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับต่ำ มีสัดส่วนของการเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนมากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่มีคะแนนดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับปานกลางและสูง มีสัดส่วนของการเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยในสัดส่วนที่ลดลงมา ทั้งนี้เมื่อได้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 ด้วยสถิติไค์สแควร์ (Chi-square) พบว่า ระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตที่แตกต่างกันส่งผลต่อการครอบครองอาวุธปืนในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาเรื่องการครอบครองอาวุธปืนไว้ว่ามีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความต้องการความปลอดภัย เนื่องจากการพกปืนไว้หรือมีอาวุธไว้ในครอบครองช่วยทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัยและไว้ใช้สำหรับการป้องกันตนเอง

อย่างไรก็ตามจากการทดสอบความสัมพันธ์ของข้อมูลดังกล่าวในข้างต้นยังไม่สามารถนำมาใช้สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยอย่างแท้จริงหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้การอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรดังกล่าวมีความเที่ยงตรงมากขึ้น จึงได้มีการนำตัวแปรเชิงภูมิหลัง ได้แก่ ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมเข้ามาร่วมพิจารณาในการวิเคราะห์การถดถอยต่อไป

การวิเคราะห์การถดถอย

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยดังปรากฏในตารางที่ 4 ในแต่ละสมการที่ได้แยกนำเสนอไว้จำนวน 3 สมการ⁽⁷⁾ ในภาพรวมพบว่า ในบรรดาทั้ง 3 สมการ เมื่อมีการเพิ่มตัวแปรเกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตเข้าไปในสมการที่ 2 และ 3 ได้ส่งผลให้ค่า Pseudo R-square หรือค่าที่บ่งบอกถึงคุณภาพของสมการที่ใช้ทำนายพฤติกรรมการ

(6) คำนวณจากเฉพาะผู้ที่รายงานคำตอบว่า “มี” และ “ไม่มี” การครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยได้ตัดคำตอบ “ปฏิเสธการให้ข้อมูล” ออกจากการคำนวณเนื่องจากถูกกำหนดให้เป็นค่า missing ซึ่งเดิมที่พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มให้ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย จำนวน 2,109 ราย และมีผู้ตอบว่าปฏิเสธที่จะตอบคำถามดังกล่าว จำนวน 67 ราย

(7) จุดมุ่งหมายของการแบ่งสมการออกเป็น 3 ลักษณะ (specifications) คือ ต้องการนำเสนอให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของค่าผลกระทบส่วนเพิ่มของตัวแปรต่างๆ ต่อการอธิบายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืน อันเกิดจากการเพิ่มตัวแปรอิสระหรือทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในแต่ละรูปแบบลงไป ในสมการที่ 1 คือ สมการที่ใส่เฉพาะตัวแปรปัจจัยภูมิหลังทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ในสมการที่ 2 และ 3 ได้เพิ่มตัวแปรเกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต สำหรับความแตกต่างระหว่างสมการที่ 2 และ 3 กล่าวคือ ในสมการที่ 2 คือ ตัวแปรหรือข้อคำถามที่ใช้วัดทัศนคติดังกล่าวทั้ง 3 ตัวแปร และในสมการที่ 3 คือ ระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต

ครอบครัวอาจสูงขึ้นยิ่งขึ้น จึงสะท้อนให้เห็นว่าตัวแปรดังกล่าวมีอำนาจในการทำนายพฤติกรรมครอบครัวอาจไว้ในที่พักอาศัย อย่างไรก็ตามจากการออกแบบตัวแปรอิสระในรูปแบบที่แตกต่างกันในสมการที่ 2 และ 3 จึงสามารถอธิบายผลที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

ในกรณีสมการที่ 2 เป็นการบรรจุตัวแปรอิสระในรูปแบบการแยกข้อคำถามหรือตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งมีทั้งหมดจำนวน 3 ตัวแปร⁽⁸⁾ จากผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรระดับความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาล และตัวแปรมุมมองต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่เป็นฆาตกร มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมครอบครัวอาจไว้ในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ตัวแปรความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากรโดยศาลท้องถิ่นไม่ได้มีผลต่อพฤติกรรมดังกล่าวแต่ประการใด สำหรับทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาลกับการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยนั้นมีลักษณะแปรผันไปในทิศทางตรงกันข้าม กล่าวคือ ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาลในระดับต่ำ (รู้สึกมีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตต่ำ) ก็จะเป็นผู้ที่มีโอกาสครอบครองอาวุธปืนมากขึ้น ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างมุมมองต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตกับการครอบครองอาวุธปืนมีลักษณะเป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือแปรผันตามกัน กล่าวคือ ยิ่งประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเห็นชอบกับกฎหมายลักษณะดังกล่าวมากเท่าใด (สะท้อนถึงความไม่มั่นคงและความไม่ปลอดภัยในชีวิต) ก็จะเป็นผู้ที่มีโอกาสครอบครองอาวุธปืนมากขึ้นเช่นกัน

ในกรณีสมการที่ 3 เมื่อเปลี่ยนมาใช้ตัวแปรอิสระในรูปแบบระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตพบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาที่มีดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับต่ำ ผู้ที่มีดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในระดับสูงและปานกลางมีโอกาสน้อยกว่าที่จะเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคิดเป็นร้อยละ 16.21 และ 12.35 ตามลำดับ โดยอิทธิพลดังกล่าวมีทิศทางความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวในรูปแบบผกผันกัน กล่าวอีกนัยคือการที่ชาวอเมริกันยังมีระดับดัชนีความเชื่อมั่นและความปลอดภัยในชีวิตต่ำยิ่งทำให้มีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีโอกาสครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม คือ

ยิ่งถ้ามีระดับความเชื่อมั่นและความปลอดภัยในชีวิตสูง โอกาสที่จะเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนก็จะน้อยลงด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมจากสมการที่ 3⁽⁹⁾ ได้พบว่า กลุ่มอายุ การนับถือศาสนา ภูมิภาค เขตพื้นที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา ฐานะทางการเงินของครอบครัว สถานภาพสมรส และประเภทที่พักอาศัย ต่างเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัวอาจไว้ในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจและสังคมที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัวอาจปืนจะได้รับการกล่าวถึงต่อไปในส่วนของการอภิปรายผลการศึกษา

(8) จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำหาค่า Pseudo R-square ของสมการที่ 2 มีค่าสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสมการอื่น เนื่องจากมีการใส่ตัวแปรเข้าไประบบมากที่สุดและบางตัวแปรไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(9) สาเหตุที่เลือกใช้ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มจากสมการที่ 3 ในการสรุปผลว่าตัวแปรใดในกลุ่มปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมครอบครัวอาจปืนไว้ในที่พักอาศัย เนื่องจากเป็นสมการที่มีการบรรจุตัวแปรระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งเป็นตัวแปรหลักที่ใช้ในการตอบวัตถุประสงค์การวิจัย และได้รับการควบคุมอิทธิพลจากตัวแปรอื่นๆ ในสมการเดียวกัน จึงทำให้เกิดมาตรฐานเดียวกันในการอ่านผลและสรุปผล

ตารางที่ 4 ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มจากการวิเคราะห์การครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยของประชากรวัยผู้ใหญ่
ในสหรัฐอเมริกาด้วยสมการถดถอย

ตัวแปรที่ใช้พยากรณ์ต่อการครอบครองอาวุธปืน	ค่าผลกระทบส่วนเพิ่ม (marginal effects)		
	สมการที่ 1	สมการที่ 2	สมการที่ 3
เพศ (กลุ่มอ้างอิง=หญิง)			
ชาย	0.0862***	0.0424	0.0506
กลุ่มอายุ (กลุ่มอ้างอิง=วัยผู้ใหญ่ตอนต้น)			
วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง	0.0402	0.1026**	0.1110**
วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย	0.0847*	0.2252***	0.2214***
สีผิว (กลุ่มอ้างอิง=สีผิวอื่น)			
ผิวขาว	0.1555***	-0.0087	0.0025
ผิวสี	0.0420	-0.0213	-0.0326
ศาสนา (กลุ่มอ้างอิง=ไม่นับถือศาสนา)			
คริสต์	0.0377	-0.0399	-0.0427
ไม่ใช่คริสต์	-0.0456	-0.1717*	-0.1612*
ภูมิภาค (กลุ่มอ้างอิง=Non-Middle Atlantic)			
Middle Atlantic	-0.1336***	-0.2119***	-0.2158***
เขตพื้นที่อยู่อาศัย (กลุ่มอ้างอิง=ชนบท)			
เมืองและชานเมือง	-0.2319***	-0.2209***	-0.2285***
ระดับการศึกษาสูงสุด (กลุ่มอ้างอิง=ต่ำกว่ามัธยมศึกษา)			
มัธยมศึกษา	0.1297***	0.1785***	0.1701**
สูงกว่ามัธยมศึกษา	0.0498	0.1403*	0.1210
สถานะของการทำงาน (กลุ่มอ้างอิง=ไม่ได้ทำงานเต็มเวลา)			
ทำงานเต็มเวลา	-0.0065	0.0519	0.0512
ประวัติการประกอบอาชีพเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ (กลุ่มอ้างอิง=ไม่เคย)			
เคย/ยังเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ	0.0513	0.0039	0.0022
ระดับรายได้ครอบครัวต่อปี (กลุ่มอ้างอิง=ต่ำ)			
สูง	0.2346***	0.2145**	0.2205**
ปานกลาง	0.1269**	0.0544	0.0702
สถานภาพสมรส (กลุ่มอ้างอิง=ไม่ได้สมรส)			
อยู่ระหว่างการสมรส	0.1564***	0.1479***	0.1497***
ประวัติการมีบุตร (กลุ่มอ้างอิง=ไม่มี)			
มีบุตร	-0.0246	-0.0637	-0.0641

ตารางที่ 4 ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มจากการวิเคราะห์การครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยของประชากรวัยผู้ใหญ่
 ในสหรัฐอเมริกาด้วยสมการถดถอย (ต่อ)

ตัวแปรที่ใช้พยากรณ์ต่อการครอบครองอาวุธปืน	ค่าผลกระทบส่วนเพิ่ม (marginal effects)		
	สมการที่ 1	สมการที่ 2	สมการที่ 3
ประเภทครัวเรือน (กลุ่มอ้างอิง=อยู่เพียงลำพัง)			
อยู่กันมากกว่า 1 คน แต่ไม่มีเด็ก	-0.0211	0.0504	0.0460
อยู่กันมากกว่า 1 คน และมีเด็ก	-0.0671	0.0369	0.0369
ประเภทที่พักอาศัย (กลุ่มอ้างอิง=บ้านแบบเคลื่อนที่)			
บ้านเดี่ยว	0.0455	-0.1310	-0.1192
บ้าน/ที่พัก ที่อยู่ติดกัน	-0.2063***	-0.3000***	-0.2947***
ระดับความเชื่อมั่นต่อสถาบันศาล (ศาลสูงสุด) (กลุ่มอ้างอิง=ต่ำ)			
สูง	---	-0.1735***	---
ปานกลาง	---	-0.0824	---
ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมในการจัดการกับอาชญากร โดยศาลท้องถิ่น (กลุ่มอ้างอิง=สมเหตุสมผล)			
ไม่สมเหตุสมผล (เข้มงวดมากเกินไป)	---	-0.0375	---
ไม่สมเหตุสมผล (เข้มงวดน้อยเกินไป)	---	-0.0126	---
มุมมองต่อการกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่เป็นฆาตกร (กลุ่มอ้างอิง=ไม่เห็นชอบ)			
เห็นชอบ	---	0.1974***	---
ระดับดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต (กลุ่มอ้างอิง=ต่ำ)			
สูง	---	---	-0.1621***
ปานกลาง	---	---	-0.1235***
จำนวนตัวอย่าง (observations)	1,638	679	679
ค่า Pseudo R-square	0.1881	0.2331	0.2114

หมายเหตุ * หมายถึง ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.10
 ** หมายถึง ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
 *** หมายถึง ค่าผลกระทบส่วนเพิ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

■ อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ที่ได้ พบว่า ตัวแปรดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีผลต่อการครอบครองอาวุธปืนในที่พักอาศัยของประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงแสดงให้เห็นว่าทัศนคติในภาพรวมเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนในที่พักอาศัย สำหรับข้อค้นพบดังกล่าวสามารถได้รับการอธิบายด้วยทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow) ได้ว่า เพราะมนุษย์มีความต้องการพื้นฐานและความต้องการความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานประเภทหนึ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องได้รับการตอบสนอง (ให้มีชีวิตอยู่รอด) เพื่อใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการตอบสนองความต้องการในลำดับขั้นอื่นๆ ที่สูงขึ้นไป จึงส่งผลให้มีการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย นอกจากนี้ในอีกแง่มุมหนึ่งเมื่อนำทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ของ Herbert Blumer มาร่วมใช้อธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าว จึงกล่าวได้ว่า ประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มที่จะกำหนดความหมายและคุณค่าของอาวุธปืนในฐานะสิ่งที่สร้างความรู้สึกมั่นคงให้กับสวัสดิภาพของชีวิตในลักษณะที่ช่วยป้องกันความปลอดภัยให้กับตนเองและครอบครัวจากอันตรายรอบตัว หรือในบางกรณีเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในนี้เป็นชาวอเมริกัน จึงเกิดจากการเรียนรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของปืนในฐานะพลเมืองชาวอเมริกันว่า อาวุธปืนเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของเสรีภาพหรือการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งประชาธิปไตยตั้งแต่สมัยยุคการสร้างชาติอเมริกา เมื่อนำประเด็นเรื่องเสรีภาพดังกล่าวมาเชื่อมโยงกับสิทธิในการป้องกันตนเอง รวมถึงประสบการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันที่ทำให้ชาวอเมริกันประหม่นถึงความรู้สึกความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตที่มีแนวโน้มไปในระดับปานกลางถึงต่ำ ดังนั้นเพื่อให้เกิดการตอบสนองต่อความต้องการอยู่รอดและการป้องกันตนเองจึงสามารถเป็นเหตุผลที่นำไปสู่การครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยตามมา

จากข้อค้นพบดังกล่าวในงานวิจัยนี้ มีลักษณะสอดคล้องกับงานศึกษาก่อนหน้านี้ที่ได้อธิบายถึงสาเหตุหลักของการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองว่าเกิดจากวัตถุประสงค์ในการป้องกันตนเอง (Kalesan et al., 2016; Rasmussen Reports, 2016; Carrol, 2005) อย่างไรก็ตามงานศึกษาก่อนหน้านี้ไม่ได้มีการกล่าวเชื่อมโยงกับทฤษฎีต่างๆ ในข้างต้นแต่ประการใด อนึ่ง สำหรับข้อค้นพบที่ได้จากงานศึกษาครั้งนี้ทำให้สามารถกล่าวได้ว่าแม้มีการกำหนดขอบเขตการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย แต่ผลการศึกษาไม่ได้มีลักษณะแตกต่างไปจากงานศึกษาก่อนหน้านี้ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนไว้กับตัวเอง ดังเช่นงานศึกษาของ Bordua และ Lizotte (1979) ที่ได้ศึกษา

สัดส่วนการครอบครองอาวุธปืนโดยวัดจากจำนวนใบอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืน และงานศึกษาของ Kalesan et al. (2016) ที่ได้ศึกษาการครอบครองอาวุธปืนไว้เป็นของตนเองโดยตรง กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาการครอบครองอาวุธปืนในลักษณะที่เป็นของตนเองหรือการศึกษาผ่านการรับรู้ว่ามีอาวุธปืนอยู่ในที่พักอาศัยของตน ดังปรากฏในงานศึกษาค้นคว้าครั้งนี้อย่างชัดเจน ต่างก็สามารถได้รับการอธิบายได้ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัยหรือสถานการณ์ที่ส่งต่อความรู้สึกหรือทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตเช่นกัน

ทั้งนี้นอกจากความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต ปัจจัยด้านภูมิหลังอื่นๆ ซึ่งมีมิติทางสังคมและวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ต่างก็มีส่วนในการอธิบายการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยได้เช่นกัน เช่น จากข้อค้นพบที่ว่า วัยผู้ใหญ่ตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนกลางมีโอกาที่จะครอบครองอาวุธปืนมากกว่าวัยผู้ใหญ่ตอนต้น สามารถอธิบายได้ว่าเกิดจากการเสื่อมถอยลงของสมรรถภาพร่างกายในการป้องกันตนเองตามอายุที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ตระหนักว่ามีสมรรถภาพการป้องกันตนเองลดลง (Mertens & Sorenson, 2012) ประกอบกับการที่เป็นผู้มีอายุมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีแนวโน้มการถือครองหรือการสะสมความมั่นคงด้านทรัพย์สินมากกว่าคนกลุ่มวัยที่มีอายุน้อยกว่า จึงอาจเป็นสิ่งที่หล่อใจต่อผู้กระทำความผิดหรือมีฉันทาซึ่งที่อาจเข้ามาทำร้ายผู้สูงอายุด้วยการหวังทรัพย์สิน ซึ่งประเด็นดังกล่าวสามารถอธิบายโดยเชื่อมโยงกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจสถานะ กล่าวคือ ผู้ที่มีอายุมากและ/หรือมีเศรษฐกิจสถานะที่สูงนอกจากความเป็นไปได้ที่สูงกว่าในการเข้าถึงการซื้ออาวุธปืน ยังสามารถสะท้อนถึงการมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามด้านชีวิตและทรัพย์สินได้เช่นกัน

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับเพศ ในการศึกษาครั้งนี้ไม่ได้พบว่าเพศมีอิทธิพลต่อการครอบครองอาวุธปืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ประการใด ซึ่งแตกต่างไปจากข้อค้นพบในงานศึกษาก่อนหน้านี้ จากกรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า เกิดจากลักษณะข้อคำถามในการสำรวจซึ่งได้สอบถามถึงการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย จึงอนุมานได้ว่าผู้ตอบบางรายไม่ได้เป็นผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยตรง แต่เป็นการกล่าวถึงอาวุธปืนของสมาชิกคนอื่นที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน โดยสอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่า ผู้เป็นภรรยาได้รายงานคำตอบว่ามีอาวุธปืนในที่พักอาศัย โดยอาวุธปืนดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของสามี (Donges & Karp, 2014) อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยได้ทดลองใช้สมการถดถอยในการประมวลผลโดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศชายและหญิง พบว่า ในกลุ่มเพศชายตัวแปร

สถานภาพสมรสไม่ได้มีอิทธิพลต่อการอธิบายการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยแต่ประการใด กล่าวอีกนัยคือ เพศชายที่อยู่ในระหว่างการสมรสหรือไม่ได้อยู่ในระหว่างการสมรสต่างมีแนวโน้มในการครอบครองอาวุธปืนอย่างไม่แตกต่างกัน สำหรับในกรณีเพศหญิงพบว่า ผู้ที่อยู่ในระหว่างการสมรสมีโอกาสเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยมากกว่าผู้ที่ไม่ได้อยู่ระหว่างการสมรสอย่างปรากฏชัด ซึ่งมีผลในลักษณะเช่นเดียวกับการวิเคราะห์การถดถอยกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากข้อค้นพบเพิ่มเติมดังกล่าวจึงสามารถอธิบายได้จากมุมมองในเชิงวัฒนธรรมป็นทางสังคมที่เชื่อมโยงกับบุคลิกภาพได้ว่า เพศชายมีวิถีชีวิตที่มีแนวโน้มเกี่ยวข้องกับการครอบครองอาวุธปืนมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการได้รับการยอมรับหรือมีค่านิยมที่จะต้องครอบครองอาวุธปืนไว้ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ทางเพศและการเชื่อมโยงกับความเป็นเพศชาย จึงทำให้ไม่มีความแตกต่างในการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยระหว่างเพศชายที่สมรสกับไม่สมรส ในขณะที่เพศหญิงจะมีแนวโน้มเป็นผู้รับรู้หรือมีส่วนในการครอบครองอาวุธปืนได้ก็ต่อเมื่อได้มีสถานภาพสมรสหรือได้อยู่กับสามีที่มีการครอบครองอาวุธปืนอยู่แล้ว

สำหรับมิติด้านศาสนา จากการพบว่า ผู้นับถือศาสนาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่คริสต์มีโอกาสในการครอบครองอาวุธปืนภายในที่พักอาศัยต่ำกว่าผู้ที่ไม่นับถือศาสนา สามารถอธิบายในภาพรวมได้ว่าเนื่องจากผู้ไม่นับถือศาสนาในแต่ละศาสนา/นิกายได้ตีความถึงความเชื่อหรือความเหมาะสมในการครอบครองอาวุธปืนที่เชื่อมโยงกับหลักศาสนาในลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการยอมรับและการต่อต้าน ดังเช่นกรณีชาวยิวที่ได้พบว่ามีแนวโน้มไม่ครอบครองอาวุธปืนเนื่องจากความเชื่อทางศาสนา ในขณะที่ผู้ไม่นับถือศาสนาจึงเป็นอิสระจากการยอมรับหรือข้อห้ามทางศาสนาเกี่ยวกับความเหมาะสมในการครอบครองอาวุธปืน สำหรับกรณีไม่พบความแตกต่างระหว่างการครอบครองอาวุธปืนระหว่างผู้ไม่นับถือศาสนาคริสต์กับผู้ที่ไม่มีศาสนา สามารถอธิบายได้ว่าเกิดจากการที่ชาวคริสต์ส่วนหนึ่งซึ่งนับถือนิกายโปรเตสแตนต์ได้เชื่อมโยงการมีอาวุธปืนเข้ากับประเด็นเกี่ยวกับสิทธิการป้องกันตนเองซึ่งเป็นสิทธิอย่างหนึ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่มนุษย์ (Wittner, 2015)

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับประเภทที่พักอาศัย ในที่นี้สามารถอธิบายได้ว่าการอยู่ในที่พักอาศัยแบบอยู่ติดกับผู้อื่น เช่น อาคารชุด บ้านแฝด อพาร์ทเมนท์ ฯลฯ ทำให้เกิดการประหม่นความรู้สึกทางจิตใจว่ามีผู้อื่นอาศัยอยู่ใกล้ซิด ซึ่งสามารถคอยเป็นหูเป็นตาเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัย (Bellair, 1997) จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยประเภทดังกล่าวมีแนวโน้มเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยต่ำกว่าผู้ที่มิใช่ที่พักอาศัย

ประเภทเคลื่อนที่และบ้านเดี่ยวซึ่งมีโอกาสเสี่ยงต่อการเผชิญกับคนต่างถิ่นรวมถึงความห่างไกลจากสายตาของผู้ที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงตามลำดับ ซึ่งเหตุผลในกรณีประเภทที่พักอาศัยที่สามารถนำมาเชื่อมโยงกับประเด็นเกี่ยวกับเขตที่พักอาศัยที่เชื่อมโยงกับวิถีชีวิตได้เช่นกัน กล่าวคือ การที่ผู้อยู่อาศัยในเมืองและชานเมืองมีแนวโน้มเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนน้อยกว่าผู้ที่อยู่ในชนบท เนื่องจากผู้ที่อยู่ในเมืองมีแนวโน้มการตั้งถิ่นฐานหรือที่อยู่อาศัยที่มีลักษณะกระจุกตัวมากกว่าผู้อยู่ในชนบท ซึ่งสามารถอธิบายได้เช่นเดียวกับความรู้สึกด้านความปลอดภัยในการอยู่อาศัยในที่พักอาศัยแบบอยู่ติดกับผู้อื่น นอกจากนี้ปัจจัยเชิงพื้นที่ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐซึ่งในที่นี้ได้รับการจัดกลุ่มตามภูมิภาคก็มีความแตกต่างในการบังคับใช้กฎหมายการควบคุมอาวุธปืน จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การครอบครองอาวุธปืนมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ด้วยเช่นกัน

สรุปและข้อเสนอแนะ

แม้อาวุธปืนสามารถถูกพิจารณาได้ทั้งในแง่คุณประโยชน์และโทษ เช่นเดียวกันกับข้อถกเถียงเกี่ยวกับสิทธิในการครอบครองอาวุธปืนว่าเป็นสิทธิพื้นฐานในการป้องกันตนเองหรือการเพิ่มโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดความรุนแรงหรือการก่ออาชญากรรมในสังคม แต่อาวุธปืนก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ประชากรวัยผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาใช้สำหรับการป้องกันตนเองหรือเพื่อการตอบสนองต่อความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตทั้งของตนเองและ/หรือรวมถึงคนใกล้ตัวอย่างไรก็ตาม ข้อค้นพบดังกล่าวอาจแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศซึ่งมีบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

สำหรับข้อค้นพบที่ว่าทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้เน้นย้ำให้เห็นถึงเหตุผลด้านการป้องกันตนเองสำหรับใช้ในการครอบครองอาวุธปืน ไม่ว่าจะเป็นการครอบครองแบบส่วนบุคคลตามที่ปรากฏในงานศึกษาอื่นหรือการครอบครองไว้ในที่พักอาศัยดังเช่นในงานศึกษานี้ก็ตาม แม้ข้อค้นพบดังกล่าวสามารถได้รับการอธิบายด้วยทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ มาสโลว์ (Maslow) ในแง่ความต้องการความปลอดภัยในฐานะความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ และการให้ความหมายและคุณค่าต่ออาวุธปืนในแง่เป็นสิ่งที่ป้องกันภัยให้กับตนเองได้ด้วยมุมมองแบบปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ ในขณะเดียวกันจากการควบคุมอิทธิพลของปัจจัยเกี่ยวกับภูมิหลังในด้านต่างๆ ทำให้ข้อค้นพบเพิ่มเติมว่า ลักษณะภูมิหลังทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม เช่น อายุ เพศ สถานภาพการสมรส ศาสนา ฯลฯ สามารถมีผลต่อการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัย ซึ่งภูมิหลังเหล่านี้

สามารถได้รับการอธิบายได้ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด วัฒนธรรมกับบุคลิกภาพ โดยวัฒนธรรมในที่นี้ คือ วัฒนธรรมปืน ทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้ตัวตนหรือสถานะทางสังคม ได้มีบุคลิกภาพและแบบแผนการดำเนินชีวิตอันเหนียวนำไปสู่ การครอบครองอาวุธปืนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยเช่นกัน ดังนั้นการพิจารณาถึงการให้ความหมายและคุณค่าในการครอบครองอาวุธปืนซึ่งเป็นมิติระดับปัจเจกบุคคลควรคู่ไปกับปัจจัยทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นมิติในระดับโครงสร้างจึงถือได้ว่าเป็นจุดเด่นสำคัญของการศึกษาในครั้งนี้

เมื่อพิจารณาถึงจุดเด่นอีกประการของการศึกษาในครั้งนี้ คือ การสร้างดัชนีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตโดยใช้เป็นตัวแปรที่บ่งชี้ถึงทัศนคติเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตในภาพรวม ซึ่งจากการวิเคราะห์การถดถอยด้วยการแยกสมการออกเป็น 2 รูปแบบ (เฉพาะสมการที่ 2 และ 3) ทำให้ได้ข้อสรุปว่าในการตัดสินใจครอบครองอาวุธปืนของบุคคลคนหนึ่งโดยการอ้างอิงถึงเหตุผลด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตเป็นสิ่งที่เกิดจากการประเมินต่อสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวในหลายประเด็นประกอบร่วมกันดังเช่นในสมการที่ 3 จึงทำให้ตัวแปรดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการครอบครองอาวุธปืนได้ชัดเจนมากขึ้น แม้ว่าจากการแยกตัวแปรต่างๆ เกี่ยวกับทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัย ออกเป็นหลายตัวแปรดังปรากฏในสมการที่ 2 ได้พบว่า มีบางรายการตัวแปรที่มีผลต่อการอธิบายตัวแปรตามเช่นกัน แต่ในขณะเดียวกันตัวแปรเหล่านั้นต่างก็ควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ ไปด้วยในเวลาเดียวกัน จึงเป็นสาเหตุให้ตัวแปรเกี่ยวกับการประเมินระดับการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดของศาล ในระแวกบ้านไม่มีผลต่อการอธิบายตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ⁽¹⁰⁾ ทั้งนี้จุดเด่นดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างจากงานศึกษาอื่นๆ ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะมุ่งเน้นใช้ข้อมูลเชิงข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียว เช่น สถิติอาชญากรรมในพื้นที่ จนทำให้ละเลยข้อมูลเชิงอัตวิสัยดังเช่นทัศนคติด้านความมั่นคงและความปลอดภัยอันสะท้อนถึงความรู้สึกที่เกิดจากการประเมินผ่านประสบการณ์ต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบตัว ซึ่งสะท้อนถึงมิติเชิงลึกของความเป็นมนุษย์มากกว่า

สำหรับข้อจำกัดของการนำข้อค้นพบที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ มีสาเหตุมาจากการเลือกใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษาวิเคราะห์ จึงทำให้เกิดปัญหาการขาดข้อมูลหรือตัวแปรที่สำคัญ (omitted variables) ที่สามารถช่วยทำให้สมการหรือชุดตัวแปรที่ใช้อธิบายพฤติกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ข้อคำถามหรือตัวแปรที่สะท้อนถึง

วัฒนธรรมปืนทางสังคมโดยตรง อาทิ ประสบการณ์การพบเห็น การใช้อาวุธปืนของคนใกล้ตัวในวัยเยาว์ เป็นต้น ข้อคำถามหรือตัวแปรเกี่ยวกับการเผชิญกับความรุนแรงภายในครอบครัว ข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการครอบครองอาวุธปืน อย่างไรก็ตาม แม้สมมติให้แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีการสำรวจข้อมูลในประเด็นดังกล่าว แต่ได้มีงานศึกษาของ Cook และ Ludwig (1997) ที่ได้กล่าวถึงคุณภาพของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจประเด็นเกี่ยวกับสาเหตุการครอบครองอาวุธปืนว่า ในบางครั้งอาจพบปัญหาความไม่น่าเชื่อถือหรือความไม่จริงแท้ของข้อมูลเนื่องจากการที่กลุ่มตัวอย่างบางรายรายงานคำตอบที่บิดเบือนหรือการกล่าวเกินจริงเพื่อสร้างความประทับใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนให้แก่พนักงานเก็บข้อมูล

นอกจากการขาดตัวแปรหรือข้อมูลที่จำเป็นต่อการศึกษสาเหตุเกี่ยวกับครอบครองอาวุธปืน ยังรวมถึงข้อคำถามบางประการซึ่งแม้มีปรากฏในฐานข้อมูลการสำรวจดังกล่าว แต่ไม่สามารถนำมารวมใช้วิเคราะห์การถดถอยได้เนื่องจากเหตุผลด้านความไม่เป็นอิสระที่แท้จริงของบางตัวแปรอิสระที่ได้กล่าวไว้ในส่วนของกรวัด เช่น ความรู้สึกกลัวต่อการเดินเพียงลำพังในบริเวณใกล้บ้านในยามกลางคืน และทัศนคติต่อกฎหมายควบคุมอาวุธปืน ทั้งนี้เพื่อให้สามารถนำข้อมูลหรือตัวแปรดังกล่าวไปใช้ร่วมกับการวิเคราะห์การถดถอยในการศึกษากรณดังกล่าว ในการศึกษาครั้งต่อไปหรือในกรณีที่มีผู้วิจัยเป็นผู้ออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง การวัดตัวแปรที่มีปัญหาในลักษณะดังกล่าวสามารถได้รับการแก้ไขโดยการเพิ่มรายละเอียดในข้อคำถามให้มีความชัดเจนถึงลักษณะของการเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุที่สามารถอธิบายการครอบครองอาวุธปืนได้มากขึ้น เช่น “ถ้าท่านไม่มีสิ่งใดป้องกันตัว ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างน้อยเพียงใดในการเดินเพียงลำพังในบริเวณใกล้บ้านในยามกลางคืน” “ท่านรู้สึกถึงความปลอดภัยอย่างน้อยเพียงใดเมื่อมีการบังคับใช้กฎหมายควบคุมอาวุธปืนอย่างถ่วงหนัา” หรือ “ท่านคิดว่ากฎหมายควบคุมอาวุธปืนช่วยลดอัตราการเกิดอาชญากรรมในสังคมมากน้อยเพียงใด” เป็นต้น

โดยสรุปมุมมองต่อการครอบครองอาวุธปืนมีลักษณะเป็นข้อถกเถียงระหว่างการใช้ป้องกันตัวกับแนวโน้มการใช้ทำร้ายผู้อื่น สำหรับจากการศึกษาครั้งนี้ได้พบว่า เหตุผลด้านความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคงในชีวิตสามารถถูกนำมาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมในแง่มุมการป้องกันตนเอง อย่างไรก็ตาม ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผ่านปัจจัยด้านภูมิหลังก็สามารถส่งผลต่อการอธิบายการครอบครองอาวุธปืนได้เช่นกัน ดังนั้นเหตุผลของการครอบครองอาวุธปืนจึงสามารถเป็นได้ทั้งความต้องการความปลอดภัยในชีวิตและประสบการณ์ชีวิตที่ได้รับการขัดเกลาจากวัฒนธรรมย่อยผ่านภูมิหลังของแต่ละ

(10) อย่างไรก็ตาม ในกรณีวิเคราะห์ตัวแปรแบบคู่ด้วยการทดสอบสถิติไคแอสควร์ (Chi-square) ได้พบว่า ตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการครอบครองอาวุธปืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($X^2=19.8823$)

ปัจเจกบุคคลในรูปแบบของวัฒนธรรมเป็นทางสังคม เพราะฉะนั้น การถกเถียงเกี่ยวกับความชอบธรรมของการครอบครองอาวุธปืนจึงเป็นสิ่งที่หาข้อสรุปที่ได้ยากเนื่องจากเหตุผลที่ใช้สำหรับอ้างถึงการครอบครองอาวุธปืนสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและบริบทในเชิงประสบการณ์ชีวิตส่วนบุคคล อย่างไรก็ตาม จากข้อค้นพบในการศึกษาครั้งนี้จึงสามารถให้ข้อเสนอแนะได้ว่าในกรณีที่มีจุดยืนว่าการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเป็นสิ่งที่สมควรได้รับการควบคุม รัฐบาลจึงควรบังคับใช้กฎหมายควบคุมอาวุธปืนอย่างเคร่งครัดและทั่วถึงในทุกพื้นที่ ตลอดจนการสร้างความเชื่อมั่นด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตให้แก่ประชาชนผ่านกฎหมายและสถาบันด้านกระบวนการยุติธรรมต่างๆ ในฐานะที่เป็นกลไกทางสังคมพื้นฐานสำหรับตอบสนองต่อความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชากรวัยผู้ใหญ่ซึ่งเป็นวัยที่ต้องรับผิดชอบตนเอง เป็นวัยที่ต้องคอยดูแลผู้อื่นที่ไม่สามารถดูแลตนเองได้ เป็นวัยที่ต้องสร้างฐานะ เป็นวัยที่มีการสะสมและเป็นเจ้าของทรัพย์สิน เป็นวัยของการทำงานเลี้ยงชีพ และเป็นวัยที่สมรรถภาพร่างกายค่อยๆ เสื่อมลงเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการได้รับความคุ้มครองจากภาครัฐเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อที่จะทำให้ประชาชนเกิดทัศนคติด้านบวกต่อระดับความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต อันนำไปสู่ความคิดที่ว่าอาวุธปืนไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการมีไว้ในครอบครองและสามารถแสวงหาความอยู่ดีมีสุขของชีวิตในด้านต่างๆ ได้อย่างมั่นคงต่อไป

สำหรับในกรณีที่มีจุดยืนว่าการครอบครองอาวุธปืนไว้ในที่พักอาศัยเป็นสิทธิและเสรีภาพอย่างหนึ่งในการป้องกันตนเองและ/หรือเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต สิ่งที่มีอำนาจในสังคมหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวควรให้ความสำคัญ คือ การให้ความรู้เกี่ยวกับอาวุธปืนและการใช้อาวุธปืน การกำหนดมาตรการหรือข้อพึงปฏิบัติสำหรับผู้ครอบครองอาวุธปืน รวมถึงการให้ความระมัดระวังกับการตีตราวัฒนธรรมปืนทางสังคมในความหมายเชิงลบเพราะในกลุ่มคนบางกลุ่มซึ่งมีวัฒนธรรมย่อยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนอย่างมีนัยสำคัญ แม้วัฒนธรรมปืนทางสังคมมีแนวโน้มถูกนำมาใช้อธิบายการครอบครองอาวุธปืนไว้เพื่อกิจกรรมนันทนาการและ/หรือการเชื่อมโยงกับค่านิยมหรืออุดมการณ์บางอย่างในสังคม แต่ในขณะเดียวกัน ความต้องการความปลอดภัยซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ก็สามารถเป็นความต้องการแฝงที่สามารถเหนี่ยวนำไปสู่การครอบครองอาวุธปืนได้เช่นกัน ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนในลักษณะการคำนึงถึงทั้งปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมปืนทางสังคมอย่างชัดเจนและปัจจัยด้านทัศนคติต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตไปพร้อมกัน รวมถึง

ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านอาชญากรรมในแต่ละบริบทพื้นที่ ตลอดจนการตรวจสอบถึงความชัดเจน ความถูกต้อง และความน่าเชื่อถือในการรายงานคำตอบเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืน จึงเป็นอีกความท้าทายของการศึกษาเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนที่จำเป็นต้องได้รับการทำความเข้าใจต่อไป

■ เอกสารอ้างอิง

- ประชาชาติธุรกิจออนไลน์. (2560, ตุลาคม 5). สหรั้งกับโศกนาฏกรรมกราดยิง เปิดสถิติเทียบนานาชาติ สิทธิครอบครองอาวุธปืนของชาวอเมริกัน. สืบค้นจาก <https://www.prachachat.net/world-news/news-50469>
- ผู้จัดการออนไลน์. (2557, กันยายน 24). สภาวชิงตัน ดี.ซี. โหวตอนุญาตให้พลเมืองและนักท่องเที่ยวยกอาวุธปืน. สืบค้นจาก <http://www.manager.co.th/Around/Viewnews.aspx?NewsID=9570000109706>
- Bendory, R. D. (2012). Why Jews Hate Guns, Are they right?, And who are The Shomrim? Retrieved from <http://jpf.org/articles-assd02/why-jews-hate-guns.htm>
- Bellair, P. E. (1997). Social interaction and community crime: Examining the importance of neighbor networks. *Criminology*, 35(4), 677-704.
- Blumer, H. (1969). *Symbolic Interaction: Perspective and Method*. Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall.
- Bordua, D. J., & Lizotte, A. J. (1979). Patterns of legal firearms ownership: A cultural and situational analysis of Illinois counties. *Law & Policy*, 1(2), 147-175.
- Carlson, J. (2015). *Citizen-protectors: The everyday politics of guns in an age of decline*. New York: Oxford University Press.
- Carrol, J. (2005, November 22). Gun ownership and use in America. Retrieved from <http://www.gallup.com/poll/20098/gun-ownership-use-america.aspx>
- Cook, P. J., & Ludwig, J. (1997). *Guns in America: National survey on private ownership and use of firearms*. Washington, DC: US Department of Justice, Office of Justice Programs, National Institute of Justice.
- Dell'Osso, L., Rucci, P., Ducci, F., Ciapparelli, A., Vivarelli, L., Carlini, M., & Cassano, G. (2003). Social anxiety spectrum. *European Archives of Psychiatry and Clinical Neuroscience*, 253(6), 286-291.
- Diener, E., & Kerber, K. W. (1979). Personality characteristics of American gun-owners. *The Journal of Social Psychology*, 107(2), 227-238.

- Donges, H., & Karp, A. (2014, September). Woman and gun ownership. Retrieved from http://www.smallarmsurvey.org/fileadmin/docs/H-Research_Notes/SAS-Research-Note-45.pdf
- Goodacre, S., Collins, C., & Slattery, C. (2013). *Cambridge VCE health and human development: Units 1 & 2* (2nd ed.). Melbourne: Cambridge University Press.
- Kalesan, B., Villarreal, M. D., Keyes, K. M., & Galea, S. (2016). Gun ownership and social gun culture. *Injury Prevention, 22*(3), 216-220.
- Ludwig, J. (2000). Gun self-defense and deterrence. *Crime and Justice, 27*, 363-417.
- Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. *Psychological Review, 50*(4), 370.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and personality* (2nd ed.). New York: Harper & Row.
- McLeod, S. A. (2007). Maslow's hierarchy of needs. Retrieved from <http://www.simplypsychology.org/maslow.html>
- Mertens, B., & Sorenson, S. B. (2012). Current considerations about the elderly and firearms. *American Journal of Public Health, 102*(3), 396-400.
- National Opinion Research Center. (2015). *General social surveys. 1972-2014: Cumulative Codebook*. IL: University of Chicago.
- Newton, G. D., & Zimring, F. E. (1969). *Firearms & violence in American life*. Washington, DC: National Commission on the Causes and Prevention of Violence.
- O'Brien, K., Forrest, W., Lynott, D., & Daly, M. (2013). Racism, gun ownership and gun control: Biased attitudes in US whites may influence policy decisions. *PLOS ONE, 8*(10), e77552.
- Parsons, T. (1954). *Essays in sociological theory*. New York: Free Press.
- Pew Research Center. (2013, May 9). Why own a gun? Protection is now top reason perspectives of gun owners, non-owners. Retrieved from <http://www.people-press.org/2013/03/12/why-own-a-gun-protection-is-now-top-reason/>
- Rasmussen Reports. (2016, April 13). Why are Americans buying so many guns?. Retrieved from http://www.rasmussenreports.com/public_content/politics/current_events/gun_control/why_are_americans_buying_so_many_guns
- Smith, T. W., Marsden, P., Hout, M., & Kim, J. (2014). *General Social Surveys* [machine-readable data file]. Retrieved from <http://gss.norc.org/Get-The-Data>.
- Spitzer, R. J. (2016). *Politics of gun control* (6th ed.). London: Routledge.
- Squires, P. (2012). *Gun culture or gun control?: Firearms and violence: Safety and society*. London: Routledge.
- The globalist. (2015, October 8). The US gun ownership rate is the highest in the world. Retrieved from <http://www.theglobalist.com/gun-ownership-us-control-laws/>
- The history of the right to bear arms. (2005). Retrieved from <http://www.encyclopedia.com/reference/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/history-right-bear-arms>
- Wittner, L. (2015, February, 7). Guns and the godly. Retrieved from http://www.huffingtonpost.com/lawrence-wittner/guns-and-the-godly_b_7710192.html
- Wright, J. D., & Marston, L. L. (1975). The ownership of the means of destruction: Weapons in the United States. *Social Problems, 23*(1), 93-107.
- Young, R. L. (1985). Perceptions of crime, racial attitudes, and firearms ownership. *Social Forces, 64*, 473.
- Zedner, L. (1997). Victims, In Maguire, M., Morgan, R. and Reiner, R. (eds). *The Oxford handbook of criminology*. Oxford: Clarendon Press.